Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

3. dubna 2014*

„Kasační opravný prostředek — Státní podpora — Podpora ve formě implicitní neomezené záruky poskytnuté společnosti La Poste, která vyplývá z jejího statusu veřejné instituce — Existence záruky — Zapojení státních zdrojů — Výhoda — Důkazní břemeno a míra dokazování“

Ve věci C-559/12 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 3. prosince 2012,

Francouzská republika, zastoupená G. de Berguesem, D. Colasem a J. Gstalterem, jakož i J. Bousin, jako zmocněnci,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnící řízení je:

Evropská komise, zastoupená B. Stromskym a D. Grespanem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano (zpravodaj), předseda senátu, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger a S. Rodin, soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. září 2013,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 21. listopadu 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Francouzská republika domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 20. září 2012, Francie v. Komise (T-154/10, dále jen „napadený rozsudek“), kterým uvedený soud zamítl její žalobu směřující proti rozhodnutí Komise 2010/605/EU ze dne 26. ledna 2010 o státní podpoře C 56/07 (dříve E 15/05), kterou Francie poskytla společnosti La Poste (Úř. věst. L 274, s. 1, dále jen „sporné rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu

Obecné souvislosti věci

2 Na základě francouzského zákona č. 90-568 ze dne 2. července 1990 o organizaci veřejných poštovních a telekomunikačních služeb (loi n° 90-568, du 2 juillet 1990, relative à l'organisation du service public de la poste et des télécommunications; *JORF* ze dne 8. července 1990, s. 8069) bylo bývalé generální ředitelství pošt a telekomunikací, které až do té doby podléhalo ministerstvu pověřenému správou pošt a telekomunikací, přeměněno k 1. lednu 1991 na dvě samostatné právnické osoby veřejného práva, a sice France Télécom a La Poste. Tento zákon společnosti La Poste výslovně povolil, aby vedle svých úkolů veřejné služby rozvíjela i určité činnosti otevřené hospodářské soutěži.

3 Podle článku 1 vyhlášky ze dne 31. prosince 1990 o poskytnutí státní záruky za dluhopisy a spořitelní dluhopisy PTT vydané před 31. prosincem 1990 (arrêté du 31 décembre 1990 accordant la garantie de l'État aux emprunts obligataires PTT et aux bons d'épargne PTT émis avant le 31 décembre 1990; *JORF* ze dne 18. ledna 1991, s. 917), jsou „[ú]roky, splátky jistiny, prémie, provize, náklady a příslušenství dluhopisů a spořitelních dluhopisů PTT vydaných před 31. prosincem 1990 s cílem přispět k financování investičních výdajů vedlejšího rozpočtu pošt a telekomunikací na základě článku L. 127 poštovního a telekomunikačního zákona (code des postes et télécommunications) […] a převedených na společnost La Poste na základě článku 22 zákona ze dne 2. července 1990 […] bezpodmínečně zaručeny státem“.

4 Mimoto, rozsudkem ze dne 18. ledna 2001 Cour de cassation (kasační soud) (druhý občanskoprávní senát) stanovil zásadu, že společnost La Poste musí být považována za veřejnou instituci výrobní a obchodní povahy (dále jen „VIVO“).

5 Ve francouzském správním právu jsou VIVO právnickými osobami veřejného práva, které mají právní subjektivitu odlišnou od státu, jsou finančně nezávislé a mají konkrétní svěřené pravomoci, které obvykle zahrnují výkon jednoho nebo několika úkolů veřejné služby.

6 Z postavení VIVO plynou určité právní důsledky, zejména nepoužitelnost insolvenčního a úpadkového řízení, jakož i použitelnost zákona č. 80-539 ze dne 16. července 1980 o penále uložených v oblasti správy a o výkonu rozsudků právnickými osobami veřejného práva (loi n° 80-539, du 16 juillet 1980, relative aux astreintes prononcées en matière administrative et à l'exécution des jugements par les personnes morales de droit public; *JORF* ze dne 17. července 1980, s. 1799).

Správní řízení a sporné rozhodnutí

7 Rozhodnutím ze dne 21. prosince 2005 Evropská komise schválila převod bankovních a finančních činností ze společnosti La Poste na její dceřinou společnost La Banque Postale. Komise ve svém rozhodnutí upřesnila, že otázka neomezené záruky státu ve prospěch společnosti La Poste bude předmětem zvláštního řízení.

8 Dne 21. února 2006 Komise podle článku 17 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88 ES] (Úř. věst. L 83, s. 1, Zvl. vyd. 08/01, s. 339), informovala francouzské orgány o svých předběžných závěrech ohledně neomezené státní záruky, která vyplývá z postavení společnosti La Poste a představuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES.

9 Jelikož Komise měla za to, že tato údajná záruka existovala před 1. lednem 1958, dnem vstupu Smlouvy o ES v platnost ve Francii, použila procesní pravidla týkající se existujících podpor a vyzvala Francouzskou republiku, aby do 31. prosince 2008 zrušila záruku poskytnutou společnosti La Poste.

10 Komise poté, co přezkoumala upřesňující informace, které francouzské orgány poskytly ohledně navrhované změny nařízení č. 81-501 ze dne 12. května 1981 přijatého k provedení zákona č. 80-539 (décret nº 81-501, du 12 mai 1981, pris pour l'application de la loi nº 80-539; *JORF* ze dne 14. května 1981, s. 1406), informovala tyto orgány o svém rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení. Komise zveřejněním tohoto rozhodnutí v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 3. června 2008 (Úř. věst. C 135, s. 7) vyzvala zúčastněné strany, aby předložily připomínky ke spornému opatření.

11 V odpověď na žádost Komise ji francouzské orgány oznámením zaslaným dne 31. července 2009 informovaly, že francouzská vláda schválila dne 29. července 2009 návrh zákona, který počítal s transformací společnosti La Poste na akciovou společnost, podléhající soudnímu vyrovnání a likvidaci podle obecné právní úpravy, k 1. lednu 2010. Tento návrh vedl k přijetí zákona č. 2010-123 ze dne 9. února 2010 o veřejném podniku La Poste a poštovních činnostech (loi nº 2010-123, du 9 février 2010, relative à l'entreprise publique La Poste et aux activités postales; *JORF* ze dne 10. února 2010, s. 2321), který nabyl účinnosti dne 1. března 2010.

12 Dne 27. února 2010 oznámila Komise francouzským orgánům sporné rozhodnutí.

13 Komise zaprvé poté, co zejména připomněla obsah dotčeného opatření (body 18 až 37 odůvodnění sporného rozhodnutí), konstatovala existenci neomezené záruky francouzského státu ve prospěch společnosti La Poste na základě určitých zvláštností, jež jsou vnitřně spojeny s jejím postavením veřejné instituce (body 116 až 255 odůvodnění sporného rozhodnutí).

14 V tomto ohledu Komise především zdůraznila, že La Poste nepodléhala obecné právní úpravě týkající se soudního vyrovnání a likvidace podniků v obtížích (body 116 až 147 odůvodnění sporného rozhodnutí).

15 Dále prokázala, že věřitel společnosti La Poste si může být jist uspokojením své pohledávky v případě, že by se La Poste ocitla ve finančních potížích a nemohla splácet své dluhy (body 148 až 229 odůvodnění sporného rozhodnutí).

16 Komise měla konečně za to, že i kdyby věřitel VIVO po použití specifických postupů vymáhání pohledávek popsaných v bodech 150 až 229 odůvodnění sporného rozhodnutí nemohl dosáhnout splacení své pohledávky, má nadále jistotu, že pohledávka nezanikne. Práva a povinnosti společnosti La Poste byly totiž vždy převedeny na právnickou osobu veřejného práva jinou než stát, případně i na něj, tak aby byla zajištěna kontinuita plnění úkolů veřejné služby (body 230 až 250 odůvodnění sporného rozhodnutí).

17 Za těchto okolností Komise stanovila, že neomezená státní záruka poskytnutá společnosti La Poste měla za následek převod státních zdrojů ve smyslu bodu 2.1 sdělení Komise 2008/C 155/02 o použití článků 87 [ES] a 88 [ES] na státní podpory ve formě záruk (Úř. věst. 2008, C 155, s. 10) (bod 254 odůvodnění sporného rozhodnutí) a lze ji přičíst státu (viz bod 255 odůvodnění sporného rozhodnutí).

18 Zadruhé Komise konstatovala, že výhodnější úvěrové podmínky získané společností La Poste z důvodu této neomezené záruky zakládají selektivní výhodu (body 256 až 300 odůvodnění sporného rozhodnutí), a to i s ohledem na některé analýzy a metodologie ratingových agentur, z nichž vyplývá, že tato záruka jakožto podstatná součást státní podpory ve prospěch společnosti La Poste pozitivně ovlivňovala její finanční rating, a tudíž i úvěrové podmínky, které mohla získat (body 258 až 293 odůvodnění sporného rozhodnutí). Dále měla Komise za to, že posuzované opatření by mohlo narušit hospodářskou soutěž a ovlivnit obchod mezi členskými státy (bod 301 odůvodnění sporného rozhodnutí).

19 Komise následně dospěla k závěru, že předmětná záruka představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (bod 302 odůvodnění sporného rozhodnutí), a že ani poté, co byla změněna ve smyslu navrženém francouzskými orgány, nesplňuje žádnou z podmínek pro to, aby mohla být prohlášena za slučitelnou se společným trhem (body 303 až 315 odůvodnění sporného rozhodnutí).

20 V důsledku toho Komise v článku 1 sporného rozhodnutí rozhodla, že „neomezená záruka, kterou Francie poskytla La Poste, představuje státní podporu neslučitelnou s vnitřním trhem[, a že] Francie zruší tuto podporu nejpozději dne 31. března 2010“.

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

21 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. dubna 2010 podala Francouzská republika žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí, na jejíž podporu uplatňovala tři žalobní důvody.

22 Poté, co Tribunál v bodech 35 až 48 napadeného rozsudku zamítl námitku nepřípustnosti této žaloby, podle níž sporné rozhodnutí nezasahuje do právního postavení Francouzské republiky, uvedl ve věci samé v bodě 53 uvedeného rozsudku, že uplatněné žalobní důvody se v podstatě týkají určení existence výhody. V bodech 54 až 57 tohoto rozsudku tak prohlásil argument založený na nerespektování podmínky týkající se převodu státních zdrojů za nepřípustný z důvodu opožděného předložení, když měl za to, že se jedná o nový žalobní důvod, uplatněný ve fázi repliky.

23 V bodech 61 až 103 napadeného rozsudku tak nejprve zamítnul druhý žalobní důvod, vycházející z nesprávného skutkového a právního posouzení, kterých se měla Komise dopustit tím, že se domnívala, že VIVO je na základě jejich statusu francouzským právem poskytovaná implicitní a neomezená státní záruka.

24 Dále v bodech 104 až 117 napadeného rozsudku Tribunál přezkoumal třetí žalobní důvod, týkající se porušení pojmu „výhoda“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, který se dělil na dvě části.

25 V bodech 105 až 112 uvedeného rozsudku Tribunál zamítl první část tohoto žalobního důvodu, vycházející z toho, že Komise chybně dospěla k závěru, mj. rovněž s odkazem na stanoviska ratingových agentur, že existence státní záruky mohla vytvořit výhodu pro společnost La Poste. V bodech 113 až 116 uvedeného rozsudku zamítl druhou část uvedeného žalobního důvodu, vycházející z toho, že Komise nesprávně dospěla k závěru, že údajná státní záruka mohla společnost La Poste zvýhodnit z důvodu pozitivního vlivu, který měla na finanční rating.

26 Tribunál konečně v bodech 118 až 125 napadeného rozsudku zamítl jako neopodstatněný první žalobní důvod, vycházející z nesprávného právního posouzení Komise ohledně důkazního břemene a míry dokazování, které nese v oblasti státních podpor, v rámci prokazování existence implicitní státní záruky ve prospěch společnosti La Poste i v rámci přezkumu existence výhody.

27 V tomto ohledu Tribunál zaprvé v bodě 120 napadeného rozsudku konstatoval, že „povaha důkazů, které musí být předloženy Komisí, do značné míry závisí na povaze zamýšleného státního opatření“ a že důkaz o existenci implicitní státní záruky lze „dovodit ze souboru shodujících se poznatků, jež

mají určitou spolehlivost a soudržnost a vycházejí zejména z výkladu relevantních ustanovení vnitrostátního práva, a zejména jej lze dovodit z právních účinků, které vyplývají z právní formy přijímajícího podniku“.

28 Na základě toho v bodě 121 uvedeného rozsudku uvedl, že Komise „pozitivně posoudila existenci neomezené státní záruky ve prospěch La Poste“ při zohlednění několika shodujících se poznatků, které představovaly dostatečný základ k prokázání toho, že společnosti La Poste byla z důvodu jejího statusu VIVO taková záruka poskytnuta.

29 Zadruhé, v bodě 123 uvedeného rozsudku měl Tribunál za to, že Komise poskytla dostatek důkazů k prokázání toho, že tato záruka zakládá výhodu, přičemž Komise nebyla povinna prokazovat skutečné účinky sporného opatření, jelikož šlo o již poskytnuté podpory. Rovněž upřesnil, že v tomto ohledu nebylo třeba jakkoli rozlišovat mezi existujícími a protiprávními podporami.

30 Na podporu uvedené analýzy Tribunál v bodě 124 napadeného rozsudku rozhodl, že „skutečný účinek výhody, která plyne ze státní záruky, lze […] předpokládat“ a že „taková záruka poskytuje dlužníkovi možnost získat nižší úroky nebo nabízet nižší zajištění“.

31 Vzhledem ke všem těmto úvahám Tribunál žalobu zamítl v plném rozsahu.

Návrhová žádání účastnic řízení

32 Svým kasačním opravným prostředkem se Francouzská republika domáhá, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek,

— vydal sám konečné rozhodnutí ve sporu, a to zrušením sporného rozhodnutí, nebo vrátil věc Tribunálu,

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

33 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zamítl kasační opravný prostředek jako zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný,

— uložil Francouzské republice náhradu nákladů tohoto řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

34 Na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje Francouzská republika čtyři důvody.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

35 Svým prvním důvodem Francouzská republika tvrdí, že Tribunál porušil čl. 44 odst. 1 písm. c) a čl. 48 odst. 2 svého jednacího řádu, jelikož měl v bodech 53 až 57 napadeného rozsudku za to, že všechny důvody uplatněné na podporu žaloby na neplatnost se vázaly k určení existence výhody, a že v důsledku toho argument vycházející z porušení podmínky týkající se převodu státních zdrojů je nepřípustný, jelikož představuje nový žalobní důvod předložený v průběhu řízení.

36 V tomto ohledu tvrdí, že jak jasně vyplývá z části 4.1.1. sporného rozhodnutí, nazvané „Existence neomezené státní záruky: existence státních zdrojů“, jakož i z bodů 161, 166, 183 a 254 odůvodnění téhož rozhodnutí, otázka existence státní záruky byla neoddělitelná od podmínky týkající se převodu státních zdrojů. Z toho plyne, že zpochybněním existence neomezené záruky ve prospěch VIVO ve svém návrhu podaném k Tribunálu nutně zpochybnila i existenci převodu státních zdrojů.

37 Komise namítá, že z výkladu bodu 57 napadeného rozsudku ve spojení se zápisem z jednání před Tribunálem plyne, že návrh směřující k prohlášení neplatnosti neobsahoval žádný samostatný žalobní důvod týkající se neexistence převodu „státních zdrojů“. Každopádně uvádí, že Tribunál řádně přezkoumal, zda sporná záruka vyžadovala nebo zahrnovala státní zdroje.

Závěry Soudního dvora

38 Úvodem je třeba uvést, že podle čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Tribunálu předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů představují dva základní prvky, které musí návrh na zahájení řízení obsahovat. Mimoto, podle čl. 48 odst. 2 uvedeného jednacího řádu nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

39 Je třeba rovněž připomenout, že podle ustálené judikatury je nutné, aby předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů uvedené v každém návrhu na zahájení řízení byly natolik jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a unijnímu soudu dovolily vykonávat svůj přezkum. Stejně tak návrhová žádání takové žaloby musí být formulována jasně, aby se předešlo tomu, že soud rozhodne nad rámec návrhových žádání nebo opomene rozhodnout o některém z žalobních důvodů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. listopadu 2008, Komise v. Irsko, C-66/06, body 30 a 31; ze dne 12. února 2009, Komise v. Polsko, C-475/07, bod 43, jakož i usnesení ze dne 7. května 2013, TME v. Komise, C-418/12 P, bod 33).

40 V projednávaném případě přitom návrh na zahájení řízení sice žalobní důvod neobsahoval formálně zpochybňující podmínku týkající se existence převodu státních zdrojů, to však nemění nic na tom, že základní prvky, z nichž vycházel argument týkající se skutečnosti, že Komise takovou podmínku nerespektovala, jakož i stručný popis tohoto argumentu logicky a srozumitelně vyplývaly ze samotného znění tohoto návrhu.

41 Znění jeho bodů 110 až 123 a 181, uvedených v rámci žalobního důvodu založeného na nesprávných posouzeních týkajících se existence neomezené státní záruky pro společnost La Poste, totiž jasně ukazuje, že Francouzská republika zpochybnila existenci převodu státních zdrojů již v této fázi sporu.

42 Francouzská republika tak v bodech 119 a 123 návrhu na zahájení řízení tvrdila, že použití zákona č. 80-539 „neznamená, že stát podpoří svými vlastními zdroji“ veřejnou instituci v obtížích, jelikož tento zákon „neukládá státu povinnost ručit za závazky“ této instituce. Dále v bodě 181 téhož návrhu popřela informace Komise a výslovně kritizovala bod 254 sporného rozhodnutí, když tvrdila, že „záruka toho, že nedojde k zániku pohledávky, nepředstavuje záruku za její splacení a nemá za následek převod státních zdrojů“.

43 Způsob, jakým byl uvedený návrh strukturován, byl přímým důsledkem struktury sporného rozhodnutí, která zase odrážela zvláštnost analyzovaného opatření státu. Kromě toho je nesporné, že část 4.1.1. tohoto rozhodnutí byla nazvána „Existence neomezené státní záruky: existence státních zdrojů“ a že několik jeho bodů odůvodnění, zejména body 161, 165, 174 až 179, 188 a 254, se zabývalo tím, zda skutečně existovala implicitní státní záruka ve prospěch společnosti La Poste, když v nich bylo zkoumáno, zda ve francouzském právu existuje přímá či nepřímá povinnost státu použít vlastní zdroje na krytí ztrát VIVO v obtížích.

44 Na rozdíl od tvrzení Tribunálu v bodech 53 až 56 napadeného rozsudku se proto důvody uplatněné v návrhu na zahájení řízení na podporu žaloby na neplatnost netýkaly pouze určení existence výhody a argumenty týkající se převodu státních zdrojů nepředstavovaly nový žalobní důvod uplatněný ve fázi repliky.

45 Přesto je nutné konstatovat, jak uvádí rovněž Komise ve svém písemném vyjádření, že nesprávná kvalifikace žalobního důvodu jakožto důvodu nového nemůže způsobit zrušení napadeného rozsudku.

46 Je totiž třeba uvést, že v rámci odpovědi na druhý žalobní důvod, zejména v bodech 85 až 87 a 92 až 98 napadeného rozsudku, Tribunál každopádně provedl v celém rozsahu úplnou kontrolu opodstatněnosti argumentu Francouzské republiky vycházejícího z nesplnění podmínky týkající se převodu státních zdrojů.

47 Vzhledem k těmto úvahám je proto třeba první důvod kasačního opravného prostředku prohlásit za irelevantní.

K hlavním argumentům uplatněným v druhém důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

48 Hlavními argumenty uplatněnými v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku Francouzská republika tvrdí, že Tribunál tím, že rozhodl, že Komise prokázala existenci státní záruky právně dostačujícím způsobem, porušil pravidla upravující důkazní břemeno a míru dokazování.

49 Zaprvé má za to, že Tribunál v bodě 121 napadeného rozsudku nesprávně potvrdil celkové úvahy Komise ve sporném rozhodnutí. Tento orgán totiž uplatnil několik negativních předpokladů a obrátil důkazní břemeno, když se domníval, že francouzským orgánům přísluší prokázat neexistenci záruky pro společnost La Poste, z důvodu že tato VIVO nepodléhala obecné právní úpravě vyrovnání a likvidace podniků v obtížích.

50 Zadruhé navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodech 73 a 74 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise mohla v bodech odůvodnění 126 a 131 sporného rozhodnutí použít předpoklady a obrátit důkazní břemeno. Z těchto bodů odůvodnění vyplývalo, že předpokládala poskytnutí záruky společnosti La Poste, aniž by určila, zda tato záruka případně nepozbyla platnost vstupem v účinnost obecného zákona ze dne 1. srpna 2001, jenž se týká zákona o státním rozpočtu (loi organique du 1er août 2001 relative à la loi de finances) dne 1. ledna 2005.

51 Zatřetí Francouzská republika uvádí, že Tribunál v bodě 119 napadeného rozsudku nesprávně uplatnil zásady týkající se důkazního břemene a míry dokazování zakotvené rozsudkem ze dne 17. září 2009, Komise v. MTU Friedrichshafen (C-520/07 P, Sb. rozh. s. I-8555). Tyto zásady se totiž týkají pouze rozhodnutí přijatých Komisí, ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení č. 659/1999, na základě dostupných informací v případech, kdy se členský stát opomene splnit příkaz k poskytnutí informací.

52 Začtvrté má navrhovatelka za to, že Tribunál v bodě 120 napadeného rozsudku nesprávně rozhodl, že implicitní povaha státní záruky poskytnuté společnosti La Poste z titulu jejího statusu VIVO se může projevovat menšími požadavky v oblasti důkazů a nevyžaduje pozitivní prokázání založené na objektivních a shodujících se poznatcích umožňujících s jistotou prokázat, že by byl stát v případě obtíží některé z VIVO z právního hlediska povinen uspokojit věřitele.

53 Komise úvodem uplatňuje nepřípustnost tvrzení týkajících se údajného uplatnění negativních předpokladů nebo domněnek, jelikož nepoukazují na žádné nesprávné právní posouzení Tribunálu, ale představují zopakování argumentů uplatněných v prvním stupni. Každopádně tvrdí, že tato tvrzení jsou neopodstatněná.

Závěry Soudního dvora

54 Hlavními argumenty uplatňovanými v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že měl za to, že Komise mohla obrátit důkazní břemeno týkající se existence záruky z důvodu, že společnost La Poste nepodléhala obecné právní úpravě vyrovnání a likvidace podniků v obtížích, a dále že porušil pravidla týkající se míry dokazování nezbytné k prokázání existence takové záruky.

55 Je přitom třeba konstatovat, že tato tvrzení jsou důsledkem chybného výkladu napadeného rozsudku.

56 Zaprvé je totiž třeba uvést, že v bodě 121 uvedeného rozsudku Tribunál výslovně uznal, že Komise „pozitivně posoudila existenci neomezené státní záruky ve prospěch La Poste“, jelikož zohlednila několik shodujících se poznatků – podrobně připomenutých v témže bodě uvedeného rozsudku –, „které představovaly dostatečný základ k prokázání toho, že společnosti La Poste byla z důvodu jejího postavení VIVO poskytnuta implicitní a neomezená státní záruka“, a mezi nimiž představovalo vyloučení úpadkového nebo insolvenčního řízení pro společnost La Poste pouze výchozí bod pro úplnou a širší analýzu dotčeného vnitrostátního právního systému.

57 Z uvedeného bodu tak plyne, že Tribunál v zásadě neschválil jakékoliv použití negativních předpokladů nebo obrácení důkazního břemena ze strany Komise.

58 Zadruhé, argumenty týkající se pochybení, kterých se měl Tribunál dopustit v bodech 73 a 74 napadeného rozsudku tím, že potvrdil úvahy Komise v bodech 126 a 131 odůvodnění sporného rozhodnutí založené na předpokladech a obrácení důkazního břemene, se jeví být rovněž neopodstatněné.

59 V těchto bodech odůvodnění se totiž Komise omezila na odmítnutí některých argumentů uplatňovaných Francouzskou republikou ohledně toho, zda dotčená implicitní záruka, připustí-li se její existence, nepozbyla platnost vstupem v účinnost obecného zákona ze dne 1. srpna 2001, jenž se týká zákona o státním rozpočtu. Předběžný předpoklad existence této záruky uvedený Komisí ve sporném rozhodnutí je pouze odrazem úvah samotné navrhovatelky. V důsledku toho Tribunál v bodech 73 a 74 napadeného rozsudku při potvrzení opodstatněnosti posouzení rozvinutých Komisí v uvedených bodech odůvodnění zjevně neschválil využití negativních předpokladů nebo obrácení důkazního břemene, pokud jde o prokazování existence implicitní a neomezené státní záruky pro společnost La Poste.

60 Zatřetí je třeba odmítnout rovněž argument, podle něhož Tribunál v bodě 119 napadeného rozsudku chybně vyložil výše uvedený rozsudek Komise v. MTU Friedrichshafen, jelikož se týká situace, kdy Komise přijímá konečné rozhodnutí v oblasti státních podpor na základě neúplných a útržkovitých informací, k čemuž v projednávaném případě nedošlo.

61 Tribunál totiž tento rozsudek citoval pouze pro účely odpovědi na argumenty navrhovatelky, která z něho vycházela při tvrzení, že Komise je vždy povinna předložit pozitivní důkaz existence podpory.

62 Při připomenutí této judikatury, která je v projednávaném případě irelevantní, v bodě 119 napadeného rozsudku měl Tribunál dále právem za to, že Komise „se nemůže domnívat, že podnik získal výhodu, jež zakládá státní podporu, na základě toho, že se opře pouze o negativní předpoklad vycházející z neexistence informací umožňujících dospět k opačnému závěru, nejsou-li jiné poznatky, které mohou pozitivně prokázat existenci takové výhody“.

63 Takové posouzení je v souladu s judikaturou Soudního dvora v oblasti zásad opatřování důkazů týkajících se státních podpor, podle níž je Komise povinna provést pečlivý a nestranný přezkum dotyčných opatření, aby měla při přijímání konečného rozhodnutí stanovujícího existenci a případně i neslučitelnost nebo protiprávnost podpory k tomuto účelu úplné a spolehlivé poznatky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. září 2010, Komise v. Scott, C-290/07 P, Sb. rozh. s. I-7763, bod 90).

64 Konečně začtvrté, je třeba konstatovat, že Tribunál neporušil ani pravidla týkající se míry dokazování nezbytné k prokázání existence implicitní a neomezené státní záruky ve prospěch takových veřejných institucí, jakými jsou VIVO, a k prokázání toho, že podmínka týkající se přítomnosti státních zdrojů tak byla v projednávaném případě splněna.

65 Jak totiž zdůraznil generální advokát v bodech 35 a 36 svého stanoviska, pro účely prokázání existence takové záruky, která výslovně nevyplývá z žádného legislativního nebo smluvního aktu, by měla Komise při ověřování toho, zda ve vnitrostátním právu existuje skutečná povinnost státu použít vlastní zdroje na krytí ztrát VIVO v obtížích, a tedy, podle ustálené judikatury, dostatečně konkrétní hospodářské riziko výdajů zatěžujících státní rozpočet, vycházet z metody souboru závažných, přesných a shodujících se nepřímých důkazů (viz rozsudek ze dne 19. března 2013, Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise a další a Komise v. Francie a další, C-399/10 P a C-401/10 P, bod 106 a citovaná judikatura).

66 Z toho plyne, že Tribunál právem v bodě 120 napadeného rozsudku tvrdil, že „povaha důkazů, které musí být předloženy Komisí, do značné míry závisí na povaze zamýšleného státního opatření“ a že existenci implicitní státní záruky lze „dovodit ze souboru shodujících se poznatků, jež mají určitou spolehlivost a soudržnost a vycházejí zejména z výkladu relevantních ustanovení vnitrostátního práva“.

67 Vzhledem k těmto úvahám je třeba odmítnout veškeré hlavní argumenty uplatněné ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku.

K podpůrným argumentům uplatněným ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku a ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

68 Podpůrnými argumenty uplatněnými v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku a svým třetím důvodem kasačního opravného prostředku Francouzská republika tvrdí, že Tribunál zkreslil důkazy, které uplatnila Komise a které byly připomenuty v bodě 121 napadeného rozsudku, zejména ty vycházející z francouzského práva, jelikož měl za to, že tyto důkazy prokazují existenci neomezené státní záruky pro společnost La Poste.

69 Třetí důvod kasačního opravného prostředku se dělí na dvě části.

70 První částí tohoto důvodu navrhovatelka tvrdí, že Tribunál v bodech 69 až 77 napadeného rozsudku zkreslil judikaturu Conseil constitutionnel (rozhodnutí č. 2001-448 DC ze dne 25. července 2001) a Conseil d'État (rozsudek ze dne 1. dubna 1938, Société de l'Hôtel d'Albe, *Recueil, des décisions du Conseil d'État*, s. 341, a stanovisko ze dne 8. září 2005, č. 371558), jakož i oznámení Conseil d'État

z roku 1995 a oznámení ministra hospodářství, financí a průmyslu ze dne 22. července 2003, když se domníval, že Komise došla správně k závěru, že francouzské právo nevylučuje možnost státu udělit VIVO implicitní záruku.

71 Francouzská republika má v druhé části uvedeného důvodu kasačního opravného prostředku za to, že se Tribunál v bodech 84 až 87 napadeného rozsudku dopustil zkreslení francouzského práva, když souhlasil se závěry Komise týkajícími se důsledků vyplývajících z uplatnění zákona č. 80-539.

72 Třetí část téhož důvodu kasačního opravného prostředku je založena na zkreslení francouzského práva, kterého se měl Tribunál dopustit v bodech 92 až 99 napadeného rozsudku, v nichž rozhodl, že Komise mohla na základě rozsudku Conseil d'État ze dne 18. listopadu 2005, Société fermière de Campoloro a další (*Recueil, des décisions du Conseil d'État*, s. 515), oznámení Conseil d'État z roku 1995, jakož i rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. září 2006, Société de gestion du port de Campoloro a Société fermière de Campoloro v. Francie (stížnost č. 57516/00, dále jen „rozsudek Campoloro") právem považovat podmínky založení odpovědnosti státu za záruční mechanismus.

73 Mimoto, co se týče použitelnosti zásad zakotvených uvedeným rozsudkem na projednávaný případ, Tribunál podle Francouzské republiky rovněž porušil svou povinnost uvést odůvodnění, zejména pak v bodě 99 napadeného rozsudku.

74 Čtvrtou částí třetího důvodu kasačního opravného prostředku nakonec Francouzská republika Tribunálu vytýká, že měl v bodě 102 uvedeného rozsudku za to, že převod práv a povinností spojených s úkolem veřejné služby v zásadě zahrnuje převod práv a povinností instituce pověřené uvedeným úkolem.

75 Podpůrně navrhovatelka uplatňuje nesprávnou právní kvalifikaci skutkového stavu Tribunálem, který měl za to, že francouzské právo poskytuje společnosti La Poste implicitní a neomezenou záruku.

76 Komise se domnívá, že argumenty uplatněné v druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku a ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku jsou nepřípustné, jelikož neoznačují žádné zkreslení důkazů nebo nesprávnou právní kvalifikaci skutkového stavu, neboť francouzská vláda se omezuje na zpochybnění posouzení francouzského práva uskutečněných Tribunálem.

Závěry Soudního dvora

77 Podpůrné argumenty uplatněné v rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku a jim v podstatě odpovídající argumenty uplatněné ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku jsou založeny na zkreslení nebo nesprávné právní kvalifikaci francouzského práva Tribunálem a dále na nedostatečném odůvodnění způsobu, jakým Tribunálu vyložil rozsudek ESLP Campoloro.

78 Pokud jde zaprvé o argumenty týkající se pochybení při analýze francouzského práva, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury, pokud Tribunál zjistil nebo posoudil skutkový stav, je Soudní dvůr na základě článku 256 SFEU příslušný pouze k výkonu přezkumu právní kvalifikace tohoto skutkového stavu a právních důsledků, které z něj Tribunál vyvodil. Posouzení skutkového stavu tedy nepředstavuje, s výhradou případu zkreslení důkazů předložených Tribunálu, právní otázku, která jako taková podléhá přezkumu Soudního dvora (viz zejména rozsudky ze dne 6. dubna 2006, General Motors v. Komise, C-551/03 P, Sb. rozh. s. I-3173, body 51 a 52, jakož i ze dne 29. března 2011, ThyssenKrupp Nirosta v. Komise, C-352/09 P, Sb. rozh. s. I-2359, body 179 a 180).

79 Pokud tak jde o přezkum posouzení Tribunálu týkajících se vnitrostátního práva v rámci kasačního opravného prostředku, Soudní dvůr je příslušný pouze ověřit, zda nedošlo ke zkreslení tohoto práva (rozsudky ze dne 24. října 2002, Aéroports de Paris v. Komise, C-82/01 P, Recueil, s. I-9297, bod 63, a ze dne 21. prosince 2011, A2A v. Komise, C-318/09 P, bod 125).

80 V tomto ohledu je nicméně třeba uvést, že zkreslení musí zjevně vyplývat z písemností ve spisu, aniž by bylo nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů (rozsudky ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates v. Komise, C-487/06 P, Sb. rozh. s. I-10515, bod 98, a ze dne 10. února 2011, Activision Blizzard Germany v. Komise, C-260/09 P, Sb. rozh. s. I-419, bod 53, jakož i výše uvedený rozsudek A2A v. Komise, bod 105).

81 V projednávaném případě přitom Francouzská republika takové zkreslení neuplatnila, jelikož neprokázala, že by konstatování Tribunálu byla ve zjevném rozporu se spornými ustanoveními francouzského práva nebo že by Tribunál přisoudil některému z nich dosah, který v porovnání s ostatními písemnostmi ve spisu zjevně nemá.

82 Naopak, Francouzská republika se svými argumenty uvedenými v bodech 68 až 74 tohoto rozsudku omezila na to, že ve skutečnosti kritizovala posouzení Tribunálu týkající se důkazů představovaných spornými ustanoveními francouzského práva nebo s nimi související vnitrostátní judikaturou, které již byly podrobně analyzovány v bodech 62 až 99 napadeného rozsudku a připomenuty v jeho bodě 121.

83 Stejně tak, pokud jde o nesprávnou právní kvalifikaci skutkového stavu podpůrně vytýkanou ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku, stačí uvést, že Francouzská republika tímto argumentem skutečně nezpochybnila důsledky vyvozené z nesprávné kvalifikace právní povahy sporných ustanovení francouzského práva, jelikož se omezila pouze na zpochybnění posouzení týchž ustanovení Tribunálem.

84 Za těchto okolností musí být všechny tyto podpůrné argumenty uplatněné ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku a argumenty uplatněné ve třetím důvodu kasačního opravného prostředku odmítnuty jako nepřípustné.

85 Pokud jde zadruhé o argument týkající se nedostatečného odůvodnění v bodě 99 napadeného rozsudku, co se týče tvrzení ohledně dosahu rozsudku ESLP Campoloro pro účely závěru o existenci státní záruky pro společnost La Poste, je třeba připomenout, že v rámci kasačního opravného prostředku je předmětem přezkumu Soudního dvora zejména ověření skutečnosti, zda Tribunál právně dostačujícím způsobem odpověděl na všechny argumenty, jichž se žalobce dovolával (rozsudek ze dne 2. dubna 2009, France Télécom v. Komise, C-202/07 P, Sb. rozh. s. I-2369, bod 41 a citovaná judikatura).

86 Nicméně podle ustálené judikatury povinnost uvést odůvodnění rozsudků, která přísluší Tribunálu na základě článku 36 a čl. 53 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, Tribunálu neukládá, aby poskytoval vysvětlení, ve kterém by se vyčerpávajícím způsobem postupně zabýval každou ze všech úvah uvedených účastníky sporu. Odůvodnění tedy může být implicitní za podmínky, že zúčastněným osobám umožní seznámit se s důvody, o které se Tribunál opírá, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat svůj přezkum v rámci kasačního opravného prostředku (výše uvedený rozsudek A2A v. Komise, bod 97 a citovaná judikatura).

87 V projednávaném případě je třeba uvést, že Tribunál v bodě 99 napadeného rozsudku pro větší přehlednost pouze připomněl tvrzení navrhovatelky týkající se důkazní hodnoty rozsudku ESLP Campoloro, na které již jasně, výslovně a vyčerpávajícím způsobem odpověděl v bodech 93, 94 a 97 uvedeného rozsudku při analýze částí sporného rozhodnutí, které považovaly možnost založení odpovědnosti státu v případě obtíží VIVO za mechanismus automatické a neomezené záruky za její závazky.

88 Jelikož odůvodnění vztahující se k tomuto tvrzení umožňuje Francouzské republice seznámit se s důvody, proč ho Tribunál odmítl, a Soudnímu dvoru poskytuje dostatečné poznatky pro uskutečnění jeho přezkumu, je třeba argument týkající se nerespektování povinnosti Tribunálu uvést odůvodnění odmítnout jako neopodstatněný.

89 Z toho plyne, že podpůrné argumenty uplatněné ve druhém důvodu kasačního opravného prostředku a argumenty uplatněné v rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku musí být v plném rozsahu odmítnuty jako zčásti nepřípustné a zčásti neopodstatněné.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

90 Čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku Francouzská republika hlavně tvrdí, že Tribunál porušil pravidla, jimiž se řídí důkazní břemeno a míra dokazování v dané oblasti, a dopustil se tak nesprávného právního posouzení tím, že se v bodech 106 a 108, jakož i 123 a 124 napadeného rozsudku v podstatě domníval, že Komise právně dostatečným způsobem prokázala existenci výhody vyplývající ze státní záruky poskytnuté společnosti La Poste. Na rozdíl od toho, co vyplývá z uvedených bodů, totiž byla Komise údajně povinna prokázat nikoliv potenciální, ale skutečné účinky existující podpory, a každopádně nemohla předpokládat jakýkoliv druh účinku.

91 Podpůrně Francouzská republika tvrdí, že Tribunál zkreslil důkazy, které mu byly předloženy, když v bodě 110 napadeného rozsudku shledal, že Komise byla oprávněna odkázat na metodiky ratingových agentur pro potvrzení, a nikoliv prokázání existence výhody. Stejně tak tomu bylo v bodech 111, 116 a 123 uvedeného rozsudku, v nichž rozhodl, že Komise tak předložila dostatek důkazů umožňujících prokázat, že záruka poskytnutá společnosti La Poste představuje výhodu, přičemž odmítl mimo jiné argumenty francouzské vlády, podle nichž nejsou ratingové agentury „citlivé“ na právní formu společnosti La Poste.

92 Komise považuje tento důvod kasačního opravného prostředku za neopodstatněný, jelikož zpochybňuje analýzu Tribunálu týkající se povahy účinků, kterou je Komise povinna prokázat, pokud jde o existující podpory, což ve skutečnosti představuje pouhou žádost o nové posouzení důkazů.

Závěry Soudního dvora

93 Svým čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku Francouzská republika Tribunálu především vytýká, že se rozhodnutím, že Komise právně dostatečným způsobem prokázala existenci výhody vyplývající z údajné státní záruky poskytnuté společnosti La Poste, dopustil nesprávného právního posouzení, a podpůrně zkreslení důkazů.

94 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pojem podpora zahrnuje nejen pozitivní plnění, ale rovněž různé formy opatření, které snižují náklady, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku, a které tedy mají tutéž povahu a stejné účinky (výše uvedený rozsudek Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise a další a Komise v. Francie a další, bod 101 a citovaná judikatura), aniž by byly dotacemi v užším slova smyslu. Za státní podpory jsou tak považovány všechny státní zásahy, které mohou v jakékoli formě přímo nebo nepřímo zvýhodňovat podniky nebo které musejí být považovány za hospodářské zvýhodnění, které by podnik-příjemce nezískal za obvyklých podmínek na trhu (viz rozsudky ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, s. I-7747, bod 84, jakož i ze dne 8. září 2011, Komise v. Nizozemsko, C-279/08 P, Sb. rozh. s. I-7671, bod 87).

95 Jelikož státní zásahy mají různou formu a musí být analyzovány na základě svých účinků, nelze vyloučit, že by sama státní záruka poskytovala výhody, které mohou zahrnovat dodatečnou zátěž pro stát (viz rozsudek ze dne 1. prosince 1998, Ecotrade, C-200/97, Recueil, s. I-7907, bod 43, jakož i výše uvedený rozsudek Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise a další a Komise v. Francie a další, bod 107).

96 Jak totiž již rozhodl Soudní dvůr, dlužník, kterému byla poskytnuta půjčka zaručená veřejnými orgány členského státu, získá obvykle výhodu, jelikož finanční náklady, které nese, jsou nižší než finanční náklady, které by nesl, kdyby si musel obstarat totéž financování a tutéž záruku za tržní ceny (viz rozsudek ze dne 8. prosince 2011, Residex Capital IV, C-275/10, Sb. rozh. s. I-13043, bod 39).

97 V tomto ohledu mimoto sdělení Komise o použití článků 87 [ES] a 88 [ES] na státní podpory ve formě záruk ve svých bodech 1.2, 2.1 a 2.2 výslovně uvádí, že neomezená státní záruka pro podnik, jehož právní forma vylučuje konkurzní řízení nebo jiná řízení v případě platební neschopnosti, poskytuje tomuto podniku okamžitou výhodu a představuje státní podporu, jelikož je poskytnuta, aniž by její příjemce hradil odpovídající prémii za riziko převzaté státem, a umožňuje rovněž „získat lepší finanční podmínky na získání půjčky, než jsou podmínky obvyklé na finančních trzích“.

98 Z těchto úvah proto plyne, jak zdůraznil generální advokát v bodě 58 svého stanoviska, že existuje vyvratitelná domněnka, podle níž poskytnutí implicitní a neomezené státní záruky podniku, který nepodléhá běžným postupům vyrovnání a likvidace, má za následek zlepšení jeho finanční situace snížením zátěže, kterou by za obvyklých okolností musel nést jeho rozpočet.

99 V důsledku toho Komisi v rámci řízení týkajícího se režimů existujících podpor stačí pro prokázání výhody poskytnuté takovou zárukou přijímajícímu podniku, aby prokázala samotnou existenci této záruky, aniž by musela prokazovat její skutečné účinky, které vyvolávala od okamžiku svého poskytnutí.

100 S ohledem na tyto zásady je třeba konstatovat, že všechny argumenty uplatněné Francouzskou republikou ve čtvrtém důvodu kasačního opravného prostředku jsou neopodstatněné.

101 Zaprvé je třeba odmítnout hlavní argumenty, týkající se porušení pravidel upravujících důkazní břemeno a míru dokazování, pokud jde o prokázání existence výhody plynoucí z implicitní a neomezené státní záruky.

102 V tomto ohledu je třeba uvést, že Tribunál dospěl k názoru, že Komise neurčila existenci takové výhody chybně, když v bodech 106 a 108 napadeného rozsudku právem rozhodl, že taková záruka „může obecně zvýhodňovat“, neboť je poskytnuta bez protiplnění a umožňuje svému příjemci získat výhodnější úvěrové podmínky, než které by získal pouze na základě svých výsledků, a umožňuje tak snížit tlak na jeho rozpočet.

103 Ve světle těchto konstatování je sice pravda, že jak uvádí navrhovatelka, Tribunál poskytl rozporné a nedostatečné odůvodnění, když v bodě 123 napadeného rozsudku rozhodl, že skutečné účinky existujících podpor nemusí být prokázány, na základě judikatury Soudního dvora, která nebyla relevantní, a dále v bodě 124 uvedeného rozsudku tvrdil, že „[s]kutečný účinek výhody, která plyne ze státní záruky, lze kromě toho předpokládat“.

104 Nicméně, jak uvedl generální advokát v bodě 69 svého stanoviska, takové pochybení nemůže napadený rozsudek zneplatnit. V uvedených bodech 123 a 124 totiž Tribunál přesto došel právem k závěru, že Komise respektovala důkazní břemeno a míru dokazování, k čemuž je povinna při prokazování, zda implicitní a neomezená státní záruka představuje výhodu, přičemž ještě jednou zdůraznil, že taková záruka poskytuje dlužníkovi možnost „získat nižší úroky nebo nabízet nižší zajištění“.

105 Zadruhé je třeba odmítnout rovněž podpůrné argumenty, vycházející ze zkreslení důkazů uvedených v bodě 91 napadeného rozsudku.

106 V tomto ohledu je třeba bez dalšího konstatovat, že vzhledem k tomu, že Francouzská republika ve skutečnosti neuplatnila jakékoliv zkreslení důkazů, jsou tyto argumenty přípustné pouze v rozsahu, v němž jsou uplatňovány na podporu nesprávného právního posouzení, jehož se Tribunál údajně dopustil, když schválil analýzu Komise, která pouze potvrzovala metodiky ratingových agentur.

107 Navzdory tomu je však třeba uvést, jak zdůraznil generální advokát v bodě 62 svého stanoviska, že vzhledem ke konstatování vyplývajícímu z bodů 98 a 99 rozsudku v této věci, podle něhož lze předpokládat existenci výhody, kterou implicitní a neomezená státní záruka poskytuje svému příjemci, může Komise použít údaje poskytnuté ratingovými agenturami pouze pro účely potvrzení takové existence.

108 Za těchto okolností Tribunál v bodě 110 napadeného rozsudku uznal relevantnost odkazu sporného rozhodnutí na metodiky těchto agentur právem.

109 V důsledku toho je třeba všechny argumenty uplatněné v rámci čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku odmítnout.

110 Ze všech výše uvedených úvah proto vyplývá, že kasační opravný prostředek je třeba zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

111 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala uložení náhrady nákladů řízení a Francouzská republika neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Francouzské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.